

תת"ע 5595/10/19 - חאלד אדכידק נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 5595-19-10 מדינת ישראל נ' אדכידק
תיק חיצוני: 10153406243

בפני כבוד השופט שרת זוכוביצקי-אור
חאלד אדכידק
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניית בהיעדר המבוקש ביום 11.11.2019.

המבקש קיבל דוח מסווג בירית משפט המיחס לו עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון נייד תוך כדי נהיגה שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב)(א)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 בתאריך 15.10.2018 ביום הדיון לא התייצב המבוקש בבית המשפט, ומשכך נשבט בהעדרו ונגזר עליו קנס המקורי בסך 1,000 ל"נ.

טענות הצדדים

טענות המבוקש

המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדין בבית המשפט לתעבורה בירושלים בין העבירה הנדונה וכי לא ידע ולא יכול היה לדעת על קיום הדיון שלא הובא לידיוטו. לטענת המבוקש עומדות לצרכו טענות הגנה כבדות משקל אשר יש בהן להעלות ספק סביר באשר לאחריותו בגין המיחס לו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי הזמנה לדין נשלחה בכתבתו הרשמה של המבוקש שאotta אף ציין בבקשתו להישפט. לטענתה, טענות המבוקש אין עומדות בנטול להוכיח מדויק לא קיבל את דבר הדואר שנשלח בכתבאותו מסרה ומשכך הזמין לדין נשלח כדין.

המשיבה הוסיפה וטענה כי המבוקש לא העלה כל טענת הגנה טובה וכל טענתו הינה בעלמא ואינה מצדיקה את ביטול גזר הדין בעניינו.

דין

עמוד 1

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלן בהליך פליליים מורה על קיום דין בעניינו של הנאשם. בדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליך פליליים- אשר יש הסברים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים בנסיבות הנאשם, וזאת לצורך לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדקה והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד" פ'**) הקובע כי בעבורות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפנוי, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכר עיוות דין.

כאשר הנאשם הזמין לדין והוא מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי הנאשם מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיעצבותו וה תנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולענין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמיימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליום בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. העדר התיעצבות של אדם בדיון אליו זומן בדיון לעוללה להוביל לתוצאה כי יושע בדיון ודינו יגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבוקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיעצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התיעצבות הנאשם

ה המבקש טען כי לא קיבל הודעה או זימן לדין ולכך ידע ולא יכול היה לדעת לדין על הדיון שנקבע בענייננו.

בעבורות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 כי:

"בעבורות תעבורה שעלייה חל סעיף 239 לחוק ובעבורות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתחлом קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירות קנס כאילו הומצאה בדיון גם ללא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, zostת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקיים".

דיהינו אם הוכיחה המאשימה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום בדיון, חזקה שההודעה נשלחה בדיון ועל הנאשם מוטל הנטול להפריך חזקה זו.

משהווכ כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא בדיון, רואים אותו כמו שהגיע למשמעותו

15 יומם מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולני נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (ח"י) 18-18-67571, **אפטין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18 ורע"פ 106/15 עו"ד קרייב נ' מדינת ישראל, מיום (20.1.15).

על-פי אישור המסירה שצורף לtagובת המשיבה, הזמנה לדין שנקבע ליום 11.11.2019 נשלחה כתובתו המעודכנת של המבקש במשרד הפנים שאומה אף ציין בבקשתו להישפט וחזרה בציון ההערה "לא ידוע".

בהחלטתי מיום 4.2.2020 הורתתי למבקש להודיע במסגרת תצהיר האם הוא מתגורר כתובתו אותה ציין בבקשתה להישפט וממתי. המבקש הצהיר כי כתובתו הרשומה בבקשתו להישפט הינה "בב חוטה 3, ירושלים" אך לא הצהיר כי התגורר ועדין מתגורר בכתבתו זו.

בנסיבות אלה המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר בנסיבות שאין תלויות בו.

לפיכך אני קובעת כי הזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאו התקיצבוו לדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאו התקיצבוו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו בלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165 סעדה נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

ככל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצבע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוכנות פסק דין (רע"פ 1911/18 עדיד ניש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

במקרה שבפני טعنתו הגנות כבודות משקל שיש בהן לעורר ספק סביר באשר לאשמו.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה במעשה העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזיהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טוביה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשותו וגזרת דין יכול לגרום לביטולו של גזר דין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)). כפирתו של המבקש במיחס לו הינה כללית ואני כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, חרף עבורי הטעבורתי של המבקש הכלול 98 הרשעות קודמות מתוכן 11 דומות ועל אף בקשה המשיבה להשית על המבקש פסילה, פסילה על תנאי וקנס הושת עליו הकנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידית וסבירה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשתה נדחתה.

זכורות תשליך ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, כ"ג שבט תש"פ, 18 פברואר 2020, בהעדך
הצדדים.

